

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 27898-11-20

ניתן ביום 13 אפריל 2021

המערער

פלוני

-

1. ליאת בר סתו – כתבת אתר "מאקו"
2. ארגון הסגל האקדמי הבכיר
3. אגודת הסטודנטים
4. פלונית
5. מוסד להשכלה גבוהה
6. ארגון הסגל האקדמי הזוטא
7. ארגון הסגל המנהלי

המשיבים

בפני: הנשיאה ורדה וירט-ליבנה, סגן הנשיאה אילן איטח, השופט רועי פוליאק
נציגת ציבור (עובדים) גב' רחל בנזימן, נציג ציבור (מעסיקים) מר עמית שטרייט

- ב"כ המערער - עו"ד אלי נידם, עו"ד יניב מזרחי
 ב"כ המשיבה 1 - עו"ד יהונתן קלינגר
 ב"כ המשיב 2 - עו"ד אילן גורביץ'
 ב"כ המשיבה 3 - עו"ד שי פניני
 ב"כ המשיבה 4 - עו"ד עופר רון, עו"ד ורד שטרן-שלח
 ב"כ המשיבה 5 - עו"ד טל עינת בן אריה, עו"ד עפרי משכית
 בשם המשיב 6 - יו"ר הארגון
 בשם המשיב 7 - יו"ר הארגון

פסק דין

הנשיאה ורדה וירט-ליבנה

1. לפנינו ערעור על החלטת בית הדין האזורי חיפה (השופט נוהאד חסן; סע"ש 50306-12-19) מיום 8.11.20, שבמסגרתה התקבלה בחלקה בקשת המשיבה 1, גב' ליאת בר סתו – כתבת אתר "מאקו" בעת הגשת הבקשה, להתיר את פרסום פרטי המקרה בתיק ובכללם זהותו של המערער. בהחלטה נקבע כי יותר פרסום שמו של

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 27898-11-20

המערער, אולם נאסר פרסום פרט כלשהו מפרטיה האישיים של המשיבה 4 וכל פרט אחר הקשור בה ואשר יש בו כדי לחשוף את זהותה.

הרקע לערעור

2. אלו עיקרי העובדות והשתלשלות הדברים כפי שפורטו במסגרת החלטת בית הדין האזורי, מושא הערעור שלפנינו (להלן גם - **ההחלטה**):

א. ביום 19.12.19 פנה המערער, המשמש כחבר סגל אקדמי בכיר ומרצה במשיב 5, (להלן – **המוסד להשכלה גבוהה**), לבית הדין האזורי בבקשה דחופה לסעדים ארעיים וזמניים לבטל את השעייתו על אתר ולהמשיך להעסיקו בתפקיד, בהיקף ובתנאים שבהם הועסק עובר להחלטת המוסד להשכלה גבוהה - להשעותו.

ב. עניינה של הבקשה לסעדים זמניים הייתה החלטת המוסד להשכלה גבוהה מיום 12.12.19 להשעות את המערער, אשר התנהל נגדו הליך משמעותי בבית הדין למשמעת של המוסד להשכלה גבוהה, בשל תלונה על הטרדה מינית תוך ניצול יחסי מרות אשר הוגשה נגדו בחודש מרץ 2018.

ג. בד בבד עם הגשת הבקשה לסעדים זמניים, פנה המערער לבית הדין האזורי בבקשה כי ההליך ינוהל בדלתיים סגורות וכי ינתן צו איסור פרסום גורף על כלל פרטי ההליך, בקשה אשר נעתר לה בית הדין האזורי בהתאם להחלטתו מיום 21.12.19.

ד. בהמשך לניהול ההליך הזמני, הגיש המערער תביעה עיקרית כנגד המוסד להשכלה גבוהה בסכום של 400,000 ₪, וזאת על רקע טענותיו כי הליכי הברור לפני הממונה על הטרדה מינית וההליכים המשמעותיים נגדו התנהלו בניגוד לדין והסבו לו נזק כספי בסכום הנ"ל.

ה. ביום 31.12.19, לאור בקשה שהוגשה מטעם המתלוננת, היא המשיבה 4 בערעור (להלן גם – **המתלוננת**), החליט בית הדין האזורי לצרפה כמשיבה נוספת להליך הזמני. במסגרת אותה החלטה, נדחתה בקשת המתלוננת להסרת צו איסור הפרסום.

ו. ביום 2.1.20 התקיים דיון במעמד הצדדים ובאי כוחם לרבות המתלוננת, והצדדים הסכימו לנהל הליך גישור בבית הדין.

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 27898-11-20

ז. לאחר ניהול הליך הגישור במשך מספר חודשים, אשר לא עלה יפה, ביום 5.8.20, הודיעו לבית הדין שלושת הצדדים, קרי המערער, המוסד להשכלה גבוהה והמתלוננת, כי הגיעו לידי הסכמה, בזו הלשון:

"הצדדים מתכבדים בזאת, להודיע לבית הדין הנכבד, כי במסגרת מו"מ עצמאי הגיעו הצדדים כולם להסכם פשרה מחוץ לכותלי בית הדין, וזאת לפני משורת הדין, מבלי שצד יודה בטענות משנהו ומבלי שיגרע מטענותיו הוא ולפיכך, מוסכם כי הבקשה לסעדים זמניים וכן התביעה העיקרית שהוגשה בעקבותיה בהליך דנן, ידחו ללא צו להוצאות. מבלי לגרוע מההסכמות שבין הצדדים צו איסור הפרסום יוותר על כנו. כן מתבקשת השבת האגרה ששילם התובע לרשותו."

(יצוין כבר עתה כי "הסכם הפשרה מחוץ לכותלי בית הדין" הנזכר בהודעת הצדדים לא צורף לה, ולהלן המונח "הסכם הפשרה" יתייחס להודעה זו של הצדדים, ולא לתוכן ההסכמות מחוץ לכותלי בית הדין).

ח. עוד באותו היום נתן בית הדין האזורי פסק דין, שלפיו, בהתאם להסכמת הצדדים נדחו התביעה והבקשה לסעדים זמניים ובוטל הדיון שהיה קבוע ליום 6.8.20. בפסק הדין לא הייתה כל התייחסות לשאלת הפרסום.

ט. ביום 9.8.20, בעקבות בקשת הבהרה שהוגשה מטעם המערער, קבע בית הדין האזורי כי צו איסור הפרסום שניתן עוד ביום 21.12.19 - ישאר על כנו.

3. ביום 1.9.20 הגישה המשיבה 1 לבית הדין האזורי בקשה להתיר את פרסום פרטי ההליך, ובכללם זהותו של המערער (להלן – **הבקשה להתרת הפרסום** או **הבקשה**). בבקשה נטען כי הפרסום מתבקש מאחר שקיים עניין ציבורי בפרשה, אשר בא לידי ביטוי, בין היתר, בכך "שסטודנטיות עתידות ללמוד בכיתתו בשנת הלימודים הקרובה". במסגרת הבקשה הודגש שאין בכוונת אתר "מאקו" לפרסם את שם המתלוננת.

טענות הצדדים בבית הדין האזורי

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 27898-11-20

4. **המערער טען** כי מדובר בבקשה לקונית הנעדרת כל ביסוס עובדתי ומשפטי, אשר אינה מנומקת ואינה מגלה עילה או מוכיחה עניין ציבורי או טעם מיוחד כמשמעותם בפסיקה, המצדיקים את הסרתו החלקית של צו איסור הפרסום. לטענתו, בעוד שבבקשה נטען כי כל העניין הציבורי נובע מעצם העובדה שהמערער צפוי ללמד סטודנטיות בשנת הלימודים הקרובה, הרי שההליך בבית הדין לא נגע לתלונה של סטודנטית כלשהי כנגדו, ובהתחשב בנסיבות הפרשה, כפי שאלו פורטו כבר בשלב המקדמי של ההליך, ברור כי אין כל חשש ממשי לפוטנציאל פגיעה בציבור בכלל ובסטודנטיות בפרט. עוד הוסיף המערער וטען כי גם מהפרסום שנעשה ללא שמות הצדדים, אודות ההסכמות שאליהן הגיע עם המוסד להשכלה גבוהה במסגרת ההליך המשמעותי, עולה בבירור כי לא הוטלה עליו כל מגבלה הקשורה בהוראה אקדמית, ולא בכדי, שכן מעולם לא הוגשה נגדו תלונה על ידי סטודנטית שעניינה הטרדה מינית או בכלל. עוד טען המערער כי בענייננו מדובר בהליך משפטי שנפתח על ידו בבקשה לסעדים דחופים, ומיד עם תחילתו, בהמלצת בית הדין, הופנו הצדדים לגישור ולאחר מכן ניהלו מו"מ ישיר שבסופו הגיעו לידי הסכמות כוללות שסיימו את כל המחלוקות הקיימות והעתידיות ביניהם, לרבות הסכמה להותרת צו איסור הפרסום על כנו באופן קבוע, הסכמה שעליה חזרה המתלוננת גם במסגרת תגובתה לבקשה. על כן, הסרת צו איסור הפרסום בהתאם למבוקש יהווה תמריץ שלילי ביותר לצדדים עתידים להליך דומה להגיע להסכמות שייתרו את ניהול ההליך המשפטי. בענייננו, אין מדובר בבקשה להסרת צו איסור פרסום זמני למשך ההליך המשפטי אלא בבקשה להסרת צו איסור פרסום שנותן על כנו על פי בקשת כל הצדדים הישירים להליך המשפטי, לאחר שזה הסתיים בהסכמות ומבלי שהתקיים דיון לגופו של עניין - לא בהליך הזמני ו/או העיקרי בבית הדין ואף לא בבית הדין למשמעת. כמו כן, באף אחד מההליכים שהתנהלו בנוגע לפרשה, לא נקבע כממצא עובדתי כי המערער הטריד מינית את המתלוננת ואף לא התבררו טענותיו נגדה ונגד המוסד להשכלה גבוהה, ועל כך בדיוק נקבע בפסיקה כי בהעדר קביעה עובדתית שכזו, קטנה מאלה שהשפעה הפוטנציאלית של פרסום ההליכים בתובענה על הציבור ואף נחלש משקלו של הרובד הפרטיקולרי שבעניין הציבורי שהמשיבה 1 טוענת לו. משכך, אין מתחייב פרסום ההליכים לשם הגנה על הציבור מפני התנהגות שיוחסה למערער. המערער הדגיש, כי בהתאם לפסיקה, בנסיבות שבהן טענות המתלוננת לא הוכרעו לגופן ואין

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 27898-11-20

קביעה שיפוטית של מהימנות הראיות ומשקלן בשל הסכם פשרה, יש לתת משקל יתר להגנה דווקא על הנילון, ואין מקום לקביעה שיש עניין לציבורי כאשר הסכמות הצדדים אינן כוללות קביעות עובדתיות שמכילות מידע המועיל לציבור או שיש בו כדי להשפיע על הציבור ולעצב את דעותיו בנוגע להטרדה מינית.

5. **המוסד להשכלה גבוהה טען**, כי הוא מתייחס בחומרה רבה להטרדות מיניות ורואה חשיבות בשקיפות תוצאות הליכים משמעתיים בעניין זה, לרבות פרסום שם המטרידים. אלא, שבמקרה זה, התחשב המוסד להשכלה גבוהה בעמדת המתלוננת ובהסכמות שאליהן הגיעה עם המערער ובהתאם הסכים לסודיות מוגבלת שכללה פרסום התוצאות של ההליך המשמעתי ללא שמות הצדדים. על כן, הוא משאיר את ההכרעה בבקשה לשיקול דעתו של בית הדין.

6. **המתלוננת הודיעה** כי אינה מסכימה להסרת צו איסור הפרסום שלגביו היא מחויבת במסגרת ההסכמות עם המערער, וכי אם בית הדין יקבע קביעה אחרת בנוגע לפרסום כלשהו הנוגע להליך או למידע הקשור לתלונה שהוגשה על ידה, הרי היא עומדת על כך כי שמה ופרטיה האישיים לא יפורסמו מאחר שמדובר במתלוננת על הטרדה מינית אשר יש לשמור את פרטיה חסויים - הן כנפגעת עבירה והן כמתלוננת על הטרדה מינית.

7. לבית הדין האזורי הוגשו עמדות מטעם צדדים נוספים, כדלהלן:

עמדת ארגון הסגל האקדמי הבכיר הייתה, כי נודע לארגון אודות הפרשה מפרסום פומבי שביצע המוסד להשכלה גבוהה באתר האינטרנט הרשמי שלו ביום 30.8.20, בדבר החלטת בית הדין למשמעת בהליך הטרדה מינית, שלפיה הוטלו על חבר סגל אקדמי במוסד להשכלה גבוהה סנקציות והתחייבויות בד בבד עם המשך העסקתו כחבר סגל/מרצה במוסד להשכלה גבוהה. מידע נוסף שהתחוויר לארגון היה כתבה שהתפרסמה באתר האינטרנט של 'כאן תאגיד השידור הישראלי' מיום 3.9.20, שאף בה פורט מידע אודות פרשת הטרדה מינית שנדונה במסדרונות המוסד להשכלה גבוהה. הארגון הדגיש כי אין לו מידע אודות תוכן התלונה שהוגשה, אולם אופי הסנקציות שהוטלו על המערער מצביע על חומרת העבירות ועל כך שהודה בביצוע עבירות מסוימות. חרף זאת הוחלט על המשך עבודתו במוסד

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 27898-11-20

להשכלה גבוהה תוך הסכמת המוסד להשכלה גבוהה להסתרת זהותו. בנסיבות אלו, סבר הארגון כי מתקיימים התנאים שבדין על מנת להצדיק את פרסום שמו של חבר הסגל האקדמי, ובפרט לנוכח זאת שאי הפרסום מטיל למעשה "עננה שחורה" שתרחף מעל ראשיהם של חברי הארגון. הארגון הוסיף, כי בהתאם לעקרונות שהתוו בפסיקה בעניין פרסום או אי פרסום במקרים של הטרדה מינית - הכף נוטה בענייננו לטובת פרסום שמו של המערער.

עמדת ארגון הסגל האקדמי הזוטר הייתה כי נודע לו אודות הפרשה מהתקשורת ומבקשת ארגון הסגל הבכיר, וכי לטעמו על בית הדין להיענות לבקשת המשיבה 1, שכן מניעת הטרדה מינית אינה רק משימה שנועדה להגן על הנפגע אלא ניסיון לייצר מקום עבודה מכבד ושוויוני לכלל העובדים ובעלי התפקידים. לטענתו, איסור הפרסום "מייצר אווירה של חוסר אמון במערכות הבירור והשפיטה, תרבות של השתקה ותורם לכך שנפגעות רבות חוששות להתלונן על הטרדות מיניות במקום העבודה". על כן, קיימת חשיבות ציבורית בפרסום כדי לעודד נפגעות נוספות לאזור אומץ ולהרתיע מפני התנהגות דומה במקומות נוספים ואצל אותו מעסיק.

ועד ארגון הסגל המנהלי הודיע על תמיכתו בבקשה לפרסום שמו של המערער. הוועד הוסיף כי הוא מגלה אפס סובלנות לתופעה הפסולה והבזויה של הטרדה מינית במקום העבודה וסבור שיש לפעול במלוא האמצעים כדי למנוע הישנות מקרים מעין אלו. לדעת הוועד, יש לפרסם את שמו של המערער על מנת לייצר אווירה של שקיפות במקום העבודה ולאפשר למתלוננות נוספות, אשר מיוצגת על ידי הוועד, להימנע מלחשוש להתלונן על הטרדות מיניות במקום העבודה, ואי פרסום שמו של המערער מעלה חשד להסתרה והדחקה של אירוע חמור באופן הפוגע בזכויותיהן של נפגעות עבירות מין ומקטין את הסיכויים לחשיפת פרשות נוספות. הוועד הוסיף, כי ישנן עובדות המיוצגות על ידו אשר עשויות לעבוד במוסד להשכלה גבוהה בכפיפות למערער, ועל כן קיים טעם לפרסם את שמו על מנת להגן על זכויותיהן של אותן עובדות.

עמדת אגודת הסטודנטים הייתה כי בעקבות החלטת בית הדין למשמעת בהליך מס' 1/2019 שלפיה הוטלו על המערער שורה של סנקציות, צעדים מניעתיים

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 27898-11-20

והתחייבויות, בד בבד עם המשך העסקתו כחבר סגל וכמרצה במוסד להשכלה גבוהה, ולאחר פרסומים שונים בתקשורת, התקבלו אצלה פניות רבות מסטודנטים וסטודנטיות הדורשים לדעת מיהו אותו מרצה "שנמצא אשם בהטרדה מינית" והאם הוא ישמש בפועל כמרצה. לדעת האגודה, קיים אינטרס ציבורי מובהק לחשיפת פרטי המרצה המטריד ואי חשיפת שמו בפני סטודנטיות וסטודנטים שעלולים להימצא ביחסי מרות קרובים איתו מהווה פגיעה חמורה בביטחונם ופגיעה בזכותם להישמר מפני הטרדות מיניות בקמפוס. האגודה הוסיפה כי מתקיימים התנאים שבדין על מנת להצדיק את פרסום שמו של המערער, למען יוכלו סטודנטים וסטודנטיות לבחור האם להשתתף בקורסים שאותם הוא מעביר.

החלטת בית הדין האזורי

8. בית הדין האזורי, בהחלטתו מושא הערעור שלפנינו, קבע כי יש להתיר את פרסום פרטי המערער וכי אין הצדקה במקרה זה לחריגה מעקרון פומביות הדיון, למעט איסור פרסום שם המתלוננת. בית הדין האזורי נימק את קביעתו בכך שבענייננו קיים עניין ציבורי רב בפרסום הפרטים שכן המערער הוא מרצה חבר סגל אקדמי בכיר, בעל מעמד בכיר במוסד להשכלה גבוהה, אשר מעביר הרצאותיו לסטודנטים וסטודנטיות ואף מצוי עמם בקשר ישיר מידי יום. בית הדין האזורי הוסיף כי התרת פרסום שמו של המערער נועדה להגן גם על ציבור חברות וחברי הסגל האקדמי, אשר להם הזכות לדעת, כי בקרבם נמצא חבר סגל שביצע מעשים העולים לכדי הטרדה מינית. כלומר הפרסום נדרש הן על מנת להגשים את האינטרס הציבורי של הרתעת הרבים והן על מנת להגשים את האינטרס הפרטני של המתלוננת בהטלת אחריות על המערער. עוד קבע בית הדין האזורי, כי לא עלה בידי המערער להרים את הנטל המוטל עליו, להוכיח פגיעה חמורה פוטנציאלית או נזק חמור העלולים להיגרם כתוצאה מהפרסום, ולכן אין הצדקה לאיסור הפרסום. לבסוף הוסיף בית הדין האזורי כי "במקרה שלפנינו, אין גם להתעלם הן מעמדת [המוסד להשכלה גבוהה], הן מעמדת המתלוננת עצמה והן מעמדת שאר האורגנים [במוסד להשכלה גבוהה] לרבות ארגון הסגל האקדמי הבכיר, ארגון הסגל האקדמי הזוטר, ארגון הסגל המנהלי וכן אגודת הסטודנטים ואשר כולם דורשים להתיר את הפרסום המבוקש". לאור האמור קבע בית הדין האזורי

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 27898-11-20

כי "בקשת ארגון הסגל האקדמי הבכיר ושאר המבקשים מתקבלת ואני מתיר פרסום שמו של התובע ואוסר פרסום פרט כלשהו מפרטיה האישיים של המתלוננת וכל פרט אחר הקשור בה ואשר יש בו כדי לחשוף את זהותה".

ומכאן הערעור שלפנינו.

טענות הצדדים בערעור

9. **המערער טען בכתב הערעור** כי לא היה מקום לקבל את הבקשה להתרת הפרסום בהיותה לקונית וחסרת כל ביסוס עובדתי ומשפטי. לטענתו, לא מתקיימים התנאים הקבועים בפסיקה להעברת הנטל אליו להוכיח כי בנסיבות המקרה אין עניין ציבורי או נזק חמור המצדיק את איסור הפרסום, ובפרט שצו איסור הפרסום נותר על כנו לבקשת כל הצדדים להליך, לרבות המתלוננת. המערער הדגיש כי שגה בית הדין האזורי בכך שקבע באופן פוזיטיבי כי המערער ביצע במתלוננת מעשים העולים כדי הטרדה מינית. לעניין זה נטען, כי ההליך בבית הדין האזורי כלל לא נגע לתלונה של סטודנטית כלשהי כלפיו, ובהתחשב בנסיבות הפרשה, ברי כי אין כל חשש ממשי לפוטנציאל פגיעה בציבור בכלל והסטודנטיות בפרט. זאת, בייחוד שעה שמדובר על כך שהרקע לתלונה שהוגשה הסתיים כבר לפני 4 שנים, וגם במסגרת ההסכמות שהושגו בין הצדדים במסגרת ההליך המשמעתי לא הוטלה על המערער כל מגבלה שקשורה בהוראה אקדמית או במגע ישיר עם סטודנטים וסטודנטיות. עוד הוסיף וטען המערער כי שגה בית הדין האזורי בכך שייחס למתלוננת ולמוסד להשכלה גבוהה דרישה להסיר את צו איסור הפרסום. בקשר לכך אף נטען, כי ההליך בבית הדין האזורי, כמו גם ההליך המשמעתי, הסתיים בהסכמה בשלב מקדמי ביותר, ובאף אחד מהם לא נקבע כממצא עובדתי כי המערער הטריד מינית. בנסיבות אלו, אין מתחייב פרסום ההליכים לשם הגנה על הציבור, ויש לתת משקל רב יותר להגנה עליו מפני נזקים שעלול הפרסום להסב לו. עוד טען המערער כי שגה בית הדין האזורי בקביעתו כי המערער לא עמד בנטל המוטל עליו להוכיח כי הנזק שייגרם לו מהסרת צו איסור הפרסום מצדיק את הותרו על כנו, וכן שגה בכך שקיבל את עמדות ארגון הסגל האקדמי הבכיר ואגודת

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 27898-11-20

הסטודנטים, ובפרט עת התחשב בעמדות נוספות שהוגשו ללא כל בקשה להצטרף להליך.

10. **המשיבה 4** הודיעה ביום 16.11.20, כי היא חוזרת על תגובתה בבית הדין האזורי, שלפיה היא אינה מסכימה להתרת הפרסום הן מחמת התחייבות הצדדים והן "מחמת רצונה להותיר את העניין מאחוריה ולהמשיך בחייה". לדבריה, גם אם לבסוף יוחלט על התרת הפרסום, יש לסייג ולקבוע במפורש כי תיאסר חשיפת שמה ופרטיה האישיים, כמו גם כל חומר הקיים בתיק והקשור למסכת האירועים אשר מזכירים במישרין או בעקיפין את פרטיה.

11. **ארגון הסגל האקדמי הזוטר** הגיש הודעה ביום 17.11.20, ולפיה סבר כי יש מקום להציג את עמדתו העקרונית בסוגיה כפי שהונחה בפני בית הדין האזורי, שם לא ביקש להצטרף להליך. גם במסגרת הערעור מבוקש שלא להיות צד להליך, ולחלופין להסתפק בהודעה שהוגשה בבית הדין האזורי כסיכומים מטעמו.

12. **ארגון הסגל האקדמי הבכיר**, בסיכומיו מיום 18.11.20, טען כי בענייננו מתקיימות נסיבות המצדיקות את פרסום שמו של המערער, לאור העניין הציבורי שבפרסום, טיבו של המידע, ותוצאת ההליכים המשמעותיים שהתקיימו בענייננו, המעידים על כך שמדובר בעבירות מיניות חמורות. עוד נטען כי באיזון שבין פגיעה באינטרסים לגיטימיים של חברות וחברי הסגל האקדמי אל מול הנזק שייגרם למערער, נוטה הכף לטובת פרסום שמו של המערער, בהינתן כי אי פרסום עלול להטיל "עננה שחורה של חשד בעבירות הטרדה מינית", כלשונו, שתרחף מעל ראשם של חברי הארגון.

13. **המוסד להשכלה גבוהה**, בעמדה מטעמו שהוגשה ביום 19.11.20, פירט את השתלשלות העניינים בהליך מנקודת מבטו, והוסיף, לגופו של עניין, שכמו בעמדתו אשר הוגשה לבית הדין האזורי ושלפיה לנוכח עמדת המתלוננת וההסכמות שהושגו בין הצדדים, הסכים המוסד להשכלה גבוהה לסודיות מוגבלת שכללה פרסום תוצאות ההליך המשמעותי בעילום שם, והותיר את ההכרעה בבקשה להתרת הפרסום לשיקול דעת בית הדין, אף כאן, בערעור, לנוכח עמדת המתלוננת, המוסד להשכלה גבוהה מותיר את ההכרעה לשיקול דעת בית הדין.

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 27898-11-20

14. **בסיכומי תשובה מטעם המערער**, שהוגשו ביום 25.11.20, התייחס המערער להשתלשלות העניינים שפורטה במסגרת סיכומי המוסד להשכלה גבוהה, וכן לסיכומי הטענות מטעם ארגון הסגל האקדמי הבכיר וארגון הסגל האקדמי הזוטר. לשיטתו הללו אינם חולקים על טענותיו בדבר הטעויות שנפלו בהחלטת בית הדין האזורי. המערער שב והדגיש, בין יתר הדברים, כי ההסכמות שאליהן הגיעו הצדדים בשעתו נערכו תוך הבהרה כי המערער אינו מודה בכל טענה שהיא, והמוסד להשכלה גבוהה הסכים, ולא בכדי, כי ההליך המשמעותי יבוטל ללא הרשעה בעבירת משמעת כלשהי. משכך, גם אין מקום לטענת ארגון הסגל האקדמי הטוען כי המערער הוא "עברין מין מסוכן".

15. **אגודת הסטודנטים**, בסיכומים שהוגשו מטעמה ביום 25.11.20, טענה כי הגם שאין לה מידע מדויק על אופי מעשיו של המערער, ממידע שכן הגיע אליה מסתבר כי מדובר בשורה של מעשים מכוערים וחמורים. לשיטתה, המוסד להשכלה גבוהה והמערער פעלו כדי להסתיר את המעשים ובכך פגעו ביכולתן של סטודנטיות להישמר מפני הטרדה מינית. על כן, יש אינטרס ציבורי מובהק בחשיפת הפרטים של המערער, ומנגד, אי חשיפת שמו תהווה פגיעה חמורה בזכותן של הסטודנטיות להישמר מפני הטרדות. הדברים מקבלים משנה תוקף שעה שההסכמות שאליהן הגיעו המוסד להשכלה גבוהה והמערער התעלמו מאינטרס ציבורי זה, ולפיכך יש להורות על פרסום שמו של המערער, ואף שמו של המוסד להשכלה גבוהה כמוסד כמקום שבו התרחשה ההטרדה המינית, ומבלי לפרסם את שמה של המשיבה 4 או פרט מזהה אודותיה.

16. **המשיבה 1**, אשר נודע לה, לטענתה, על ההליך בבית דין זה רק ביום 26.11.20, הגישה סיכומיה ביום 3.12.20, במסגרתם טענה כי המערער הוא "מטריד סדרתי" וההחלטה לחסות את שמו היא "אבסורדית". לטענתה, ממילא מעת שהושעה המערער מללמד באמצע סמסטר, ידע כל סטודנט לזהות בנקל במי מדובר, ומכל מקום הטעמים המנויים בפסיקה ככאלו המצדיקים התרת פרסום מתקיימים בענייננו: היותו של פסק הדין חלוט לאחר שהושגה פשרה; עידוד מתלוננות נוספות להתלונן; העניין הציבורי שישנו במקרה דנן משמדובר במרצה בכיר; טיבו של המידע שאיננו רכילותי גרידא; הסכם הפשרה המכיל אלמנט של הודאה באחריות מצד המערער; היות תוצאת ההליכים המשמעותיים שאיננה חד משמעית מגבירה

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 27898-11-20

את הצורך בגילוי; ולבסוף, שהמערער לא הצביע על כל נזק שייגרם כתוצאה מהפרסום.

17. במהלך הדיון בערעור, שהתקיים בפנינו ביום 8.12.20, חידד ב"כ המערער את טענתו כי יש להותיר את צו איסור הפרסום על כנו, שאם לא כן, לא תהיה לו כל אפשרות להתגונן מפני טענות שתעלינה, ובלשונו: "אוסף כי מאז שנת 2018 ונכון גם ליום זה, יש אירועים שעדיין ממשיכים להתרחש. בכל פעם שהצדדים מגיעים לאיזשהי צומת במסגרת אותם הליכים שניהלו, מופץ חומר מגמתי תוך הפרת צו איסור הפרסום ומבלי שלמערער יש אפשרות להגן על עצמו. גם התגובות שהוגשו כאן מטעם ארגון הסגל הבכיר ויתר הצדדים, רק מדגישות את הצורך בהותרת צו איסור הפרסום על כנו. אנו נתקלים בכל כתב בית דין שמוגש, בטענות חדשות, עובדות שנטענות מופרחות לאוויר, מבלי שמגובות בשום תצהיר. במצב הנוכחי, הסרת צו איסור הפרסום, תותיר את המערער במצב קשה באופן זה שכל טענותיו לא יתבררו בפני ערכאה כלשהי. גם הראיות שהוא הציג, ראיות ראשוניות במסגרת הליך השעיה, שלא רק [המוסד להשכלה גבוהה היה] צד במועד הגשתו. במצב שבו הוא הגיע להסכמות גם עם המתלוננת במסגרתן באופן טבעי הוסכם שזה ישמור על כבודו של זה, לא תהיה לו שום אפשרות להגן על עצמו..."

דיון והכרעה

18. לאחר שנתנו דעתנו לטענות הצדדים בכתב ובעל פה הגענו לכלל מסקנה כי דין הערעור להתקבל, וכי בנסיבות המקרה אין לפרסם את פרטי התיק, לרבות שמות הצדדים. להלן יפורטו טעמינו.

המסגרת הדיונית

עקרון פומביות הדיון

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 27898-11-20

19. עקרון פומביות הדיון הוא מעקרונות היסוד של שיטתנו המשפטית, ומעוגן בסעיף 3 לחוק יסוד: השפיטה ובסעיף 68(א) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן - **חוק בתי המשפט**), החל בבית הדין לעבודה מכוח סעיף 39 לחוק בית הדין לעבודה, התשכ"ט-1969. חשיבותו של עקרון פומביות הדיון קיבלה תוקף גם בפסיקתו של בית דין זה (ראו למשל: ע"ע 120/07 **אומ"ץ אזרחים למען מנהל תקין וחברתי ומשפטי – אלמונית** (29.10.2007) (להלן - **עניין אומ"ץ**); ע"ע 13359-12-13 **חן מענית-עיתונאי – אלמונית** (החלטה מיום 31.7.2014) (להלן - **עניין מענית**); בר"ע 18839-04-18 **אלמונית – חברה פלונית** (17.9.2018) (להלן - **עניין אלמונית**); ע"ע 37105-07-18 **ידיעות אינטרנט (מפעילת אתר Ynet) - צבי צפירה** (08.07.2019) (להלן - **עניין צפירה**); ע"ע 9834-05-16 **חן מענית - פלונית** (החלטה מיום 23.12.2018) (להלן - **עניין זמיר**)). נוכח חשיבות הדברים לענייננו נחזור בקצרה על עקרונות היסוד בעניין זה כפי שהותוו בחוק ובפסיקה.

20. שלושה רציונליים מרכזיים עומדים מאחורי עיקרון פומביות הדיון. **הרציונל הראשון** הוא "זכות הציבור לדעת". לרציונל זה שני היבטים: האחד, הוא זכותו של הציבור לקבל מידע על אופן פעולתן של הרשויות הציבוריות, ובכלל זה הרשות השופטת, ההיבט השני עניינו התרומה של פרסום דברים של דברים לשם גיבוש סדר היום הציבורי, וסיוע לפרטים בחברה לגבש את השקפותיהם ודעותיהם. **הרציונל השני** הוא תרומתו של עקרון פומביות הדיון לשיפור איכות ההחלטות הניתנות במסגרת ההליך. **והרציונל השלישי** מתייחס לאמון הציבור ברשויות הציבור בכלל, ובבתי המשפט בפרט (ע"פ 11793/05 **חברת החדשות הישראלית בע"מ נ' מדינת ישראל** (5.4.2006)).

[להרחבה אודות תפקידה של התקשורת ככזו המקשרת ומתווכת בין "זכות הציבור לדעת" ובין פומביות הדיון, ראו: ע"א 4244/12 **הוצאת עיתון הארץ בע"מ נ' תת-ניצב אפרים ברכה** (31.12.2012) (וההפניות שם)].

21. מהיות עקרון פומביות הדיון עיקרון חוקתי, הכלל הוא כי סטייה ממנו לא תתאפשר בנקל, אלא לאחר שקילה זהירה ואך ורק במסגרת החריגים הקבועים לכך בחוק, וכי החריגים לעקרון פומביות הדיון יפורשו בצמצום (ע"א 5185/93 **היועץ המשפטי לממשלה נ' מרום**, פ"ד מט(1) 318, 341 (1995)). כפועל יוצא

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 27898-11-20

מעקרון פומביות הדיון מתאפשרים פתיחת הדלתיים בפני כל המבקש להיות נוכח באולם בית המשפט, ופרסום ברבים של תוכן ההליכים המשפטיים (רע"פ 5877/99 יאנוס נ' מדינת ישראל (28.9.2004)).

22. בהתאם להוראות חוק בתי המשפט, פתיחת הדלתיים – היא הכלל, וסגירתו היא

היוצא מן הכלל. פרסום פרטי ההליך הוא הכלל, ואיסור הפרסום – הוא היוצא

מן הכלל. בקשר לכך חשוב לשים לב להבחנה שבין סגירת דלתיים לאיסור פרסום

(ראו: עניין אלמונית הנ"ל, בסעיפים 36-38; עניין צפירה הנ"ל, בסעיפים 35, 39-41).

כשעסקינן בבקשה לפרסום לאחר שניתן פסק הדין בהליך שהתנהל

בדלתיים סגורות, בית המשפט רשאי להתיר את הפרסום של פסק דינו, כולו או

חלקו, אלא אם שוכנע כי התכלית שלשמה נסגרו הדלתיים נותרה בעינה. כך

למשל, אם ניתן לשמר את התכלית שלשמה התקיים הדיון בדלתיים סגורות על-

ידי פרסום חלקי של פסק הדין, יורה בית-המשפט על דרך זו (ראו: ע"א 2800/97

ליפסון נ' גהל, פ"ד נג(3) 714 (1999)).

23. הכלל הוא שפרסום תוכן ההליכים המשפטיים כולל את כל פרטי הדיון, לרבות

שמותיהם של בעלי הדין, העדים מטעמם ושמו של המותב היושב בדין (ראו,

למשל: רע"א 382/16 יהל נ' פקיד שומה תל אביב 4 (13.7.2016) (להלן – עניין

יהל)).

24. חשוב לציין כי עקרון פומביות הדיון - אינו עיקרון מוחלט. ואולם האפשרות

להסיגו יכולה להיות רק מכוח הוראת חוק מפורשת, או מכוח צו שיפוטי, שניתן

על פי חוק.

לעניין זה נקבעו הוראות בחוק בתי המשפט המאפשרות לבית המשפט לדון

בעניינים מסוימים בדלתיים סגורות. כך, בין היתר, בסעיף 68(ב) לחוק בתי

המשפט נקבע שבית המשפט רשאי לדון בדלתיים סגורות, אם ראה צורך בכך

מהסיבות הבאות: לשם שמירה על בטחון המדינה; מניעת פגיעה ביחסי החוץ של

המדינה; הגנה על המוסר; הגנה על עניינו של קטין, חסר ישע, אדם עם מוגבלות

שכלית או נפשית; הגנה על ענינו של מתלונן או נאשם בעבירת מין או בעבירה על

פי החוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998 (להלן – חוק למניעת הטרדה

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 27898-11-20

מיניות; הדיון הפומבי עלול להרתיע עד מלהעיד עדות חפשית או מלהעיד בכלל; לשם הגנה על סוד מסחרי; לשם הגנה על עניינו של מתלונן או ניזוק בעבירה; לשם הגנה על עד מוגן; לשם הגנה על עניינו של נפגע עבירה או של עבריין מין; לשם הגנה על עניינו של חשוד בדיון בבקשה לאסור את פרסום שמו; ולשם הגנה על עניינו של מתלונן או נאשם בעבירת אלימות כלפי בן משפחה.

בסעיף 68(ה) לחוק בתי המשפט נקבע כי ענייני משפחה מסוימים ועניינים שונים הקשורים לנוער - נקודת המוצא בהם היא דיון בדלתיים סגורות.

25. בסעיפים 70-70 לחוק בתי המשפט נקבעו הכללים המאפשרים חריגה מעקרון פומביות הדיון בהיבט הפרסום, ובראשם סעיף 70(א) הקובע כי: **"לא יפרסם אדם דבר על דיון שהתנהל בבית משפט בדלתיים סגורות אלא ברשות בית המשפט"**. ובסעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט נקבע כי: **"בית משפט רשאי לאסור כל פרסום בקשר לדיוני בית המשפט, במידה שהוא רואה צורך בכך לשם הגנה על בטחונו של בעל דין, עד או אדם אחר ששמו הוזכר בדיון או לשם מניעת פגיעה חמורה בפרטיות של אחד מהם, ..."**. [יצוין כי סעיף זה מאפשר לבית המשפט לאסור פרסום גם מדיון שהתקיים בדלתיים פתוחות – "כל פרסום בקשר לדיוני בית המשפט" – בין אם היו בדלתיים סגורות או פתוחות].

לצד זאת, בסעיף 70ג(א) לחוק בתי המשפט נקבע כך: **"ציווה בית המשפט על איסור פרסום לפי סעיף 70(ד), ... רשאי מי שמעוניין בביטול האיסור, לרבות כלי תקשורת, להגיש לבית המשפט שנתן את הצו בקשה לביטולו..."**.

26. בשים לב להוראות חוק אלו קבעה הפסיקה שכאשר מתבקש בית המשפט להסיג את עקרון פומביות הדיון, עליו לבחון שתי שאלות: האם מתקיימת עילה שבחוק העשויה לכאורה להוות בסיס לבקשה; והאם השיקולים השונים מצדיקים את הפגיעה בעיקרון פומביות הדיון. עוד קבעה הפסיקה כי באיזון בין הערכים המתנגשים, הכלל הוא, כאמור לעיל, כי החריגים לעקרון פומביות הדיון יפורשו בדרך הצמצום וכי לעולם תיטה הכף אל עבר פתיחת הדלתיים והתרת הפרסום. כן חזרה הפסיקה ועמדה על עדיפותו של עקרון הפומביות, ככל שגדלה מידת

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 27898-11-20

חשיבותו הציבורית של העניין שפרסומו מבוקש (ראו עניין זמיר הנ"ל, והאסמכתאות הנזכרות שם).

פומביות הדין בהליכים שענינם הטרדה מינית

27. המחוקק ייחד הוראות מיוחדות לעניין פומביות הדין על שני היבטיו – פתיחת הדלתיים ואיסור פרסום בכל הקשור להגנה על ענינם של מתלוננת או נאשם בעבירות מין או בעבירות על פי החוק למניעת הטרדה מינית. כפי שצינו לעיל, בסעיף 68(ב)(5) לחוק בתי המשפט נקבע כי בית משפט רשאי לדון בדלתיים סגורות "לשם הגנה על ענינו של מתלונן או נאשם בעבירת מין או בעבירה על פי החוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998". הוראה זו עוסקת בהליכים פליליים ולכן אינה נוגעת לענייננו.

28. בסעיף 10(א) לחוק למניעת הטרדה מינית נקבעה סמכותו הייחודית של בית הדין לעבודה לדון בהליכים אזרחיים שענינם: הטרדה מינית במסגרת יחסי עבודה; התנכלות במסגרת יחסי עבודה; ואחריות המעסיק בעניינים הללו. סעיף 10(ג) לחוק למניעת הטרדה מינית מחיל על הליכים אלו הוראות שונות מחוק שוויון ההזדמנויות בעבודה, התשמ"ח – 1988 (להלן – חוק שוויון ההזדמנויות בעבודה), ובין היתר את הוראות סעיף 10א, אשר קובע כי: "בהליך לפי חוק זה... רשאי בית הדין לעבודה לדון בדלתיים סגורות; ביקש תובע או מתלונן לדון בדלתיים סגורות, ייעתר בית הדין לבקשה, זולת אם החליט אחרת מטעמים מיוחדים שיירשמו". ובס"ק (ג) – "לא יפרסם אדם דבר על דיון שהתנהל בדלתיים סגורות, אלא ברשות בית הדין לעבודה".

29. מהוראות החוק כאן עולה הבחנה משמעותית – כך, שבחוק שוויון ההזדמנויות בעבודה בדומה לחוק בתי המשפט, מחייבת סגירת הדלתיים איסור פרסום ההליך המשפטי, אלא אם הותר הפרסום בהחלטת בית הדין לעבודה (סעיף 10א(ג) לחוק). אולם, שלא כבחוק בתי המשפט, מוסיף המחוקק ומחייב את בית הדין באופן פוזיטיבי להיעתר לבקשת סגירת הדלתיים "כל אימת שתובע או מתלונן מבקש

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 27898-11-20

לדון בדלתיים סגורות... זולת אם החליט אחרת מטעמים מיוחדים שיירשמו"
(סעיף 10א(א) סיפא לחוק). על פי הוראה זו, בהתקיים עילה שיסודה בחוק למניעת הטרדה מינית ולבקשת בעל דין ("תובע או מתלונן") חל היפוך היוצרות, והיוצא מהכלל של סגירת הדלתיים קונה לו זכות קדימה על פני עקרון פומביות הדיון והפרסום הנובע הימנו (ראו **עניין אומ"ץ** הנ"ל, והאסמכתאות שם). יודגש, כי היפוך היוצרות נעשה רק שעה שהמבקש את הדלתיים הסגורות הוא "תובע או מתלונן".

30. הטעמים לסייג בדבר איסור הפרסום, נעוצים ברצון להגן על כל המעורבים בפרשיות של הטרדה מינית מפני פגיעה קשה בצנעת הפרט העלולה להיגרם להם כתוצאה מניהול ההליך, בשים לב לקלון המיוחד הכרוך בייחוסן של טענות למעשי הטרדה מינית, המצדיק לנהוג במשנה זהירות בפרסום שעלול לפגוע באופן קשה בשם הטוב של מי מהמעורבים, וזאת בשלב שבו מדובר בטענות שטרם הוכחו. לבד מעצם הפגיעה בצנעת הפרט, עלול פרסום ברבים של פרטים אלה להרתיע מתלוננים ועדים אחרים מלהעיד במשפט (**עניין זמיר** הנ"ל).

31. הדברים הללו מקבלים משנה תוקף בימינו אנו, כאשר פרסום הדברים הוא למעשה לכאורה נצחי בשל התקדמות הטכנולוגיה, ועל כן מחייב זהירות יתרה (**עניין מענית** הנ"ל).

32. תכליות נוספות שיש לשקול בשאלה אם לפרסם או לא לפרסם (מלבד ההגנה על פרטיותם של הצדדים להליך והקלון), הן: שיקולי הרתעת הרבים ועידוד הגשת תלונות (להרחבה, ראו **עניין זמיר** הנ"ל, סעיפים 33-39).

33. **סיכום ביניים**: עמדנו עד כה על יסודותיו של עקרון פומביות הדיון כפי שהוא משתקף מהוראות חוק בתי המשפט והפסיקה. הדגשנו בקשר לכך, מהו הכלל (פומביות הדיון) ומהו החרג (סגירת דלתיים ואיסור פרסום). עוד ראינו, כי במובן מסוים בהליכים מכוח החוק למניעת הטרדה מינית, לעיתים חל "היפוך יוצרות", כך שהכלל יהיה – דלתיים סגורות שמזה נגזר איסור הפרסום, והחרג לו – פומביות הדיון, היינו דלתיים פתוחות והתרת הפרסום.

עתה נפנה לדון באיזון הראוי שבין עקרון פומביות הדיון והיתר הפרסום או איסורו – תחילה העקרונות, ולאחר מכן יישומם בנדון דנן.

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 27898-11-20

מלאכת האיזון בהליכים שעניינם הטרדה מינית

34. כאמור לעיל, בכל הנוגע להליכים שעניינם הטרדה מינית, נקודת המוצא היא שהדיון בהם יתקיים בדלתיים סגורות, תוך הענקת שיקול דעת לבית הדין לאפשר את פתיחתן במקרים מתאימים. מעת שהדיון מתקיים בדלתיים סגורות, ממלא נגזר מכך איסור פרסום. עם זאת, כאשר מתבקש פרסום איזה מפרטי ההליך או שבית הדין מעורר את שאלת הפרסום מיוזמתו, התשובה לשאלה זו כרוכה בהיקף "ההגנה" שיש ליתן לצדדים המעורבים ולזכויותיהם ובטיבה של הגנה זו, בידיעה שמחירה הוא פגיעה בעקרון פומביות הדיון. בקשר לכך נקבע בעניין אומ"ץ כי: "בהפעילו את שיקול הדעת, אם לאסור את הפרסום או להתירו, יבחן בית הדין את האינטרסים הנוגעים לעניין ומשקלם, ויזון ביניהם, בשים לב לנסיבות המקרה הנדון לפניו. זאת, תוך שיבחן את מהות האינטרס של המבקש את התרת הפרסום והעניין הציבורי בפרסום, לעומת מהות האינטרס באיסור הפרסום והנזק העלול להיגרם לכל אחד מהצדדים" (סעיף 19 לפסק הדין).

35. בעניין זמיר פורטו השיקולים הרלוונטיים שעל בית הדין לשקול בבואו להכריע בבקשה לאיסור פרסום או להתרת פרסום בעניינים הכרוכים בטענות להטרדה מינית (להרחבה ראו: עניין מענית; עניין אומ"ץ; ע"ע 212/08 ידיעות אחרונות – פלונית, (22.9.08)), וביניהם:

א. העניין הציבורי שבפרסום - ככל שמעמדו של הנתבע בכיר יותר, והשפעתו על ענייני ציבור רבה יותר, תיטה הכף להתרת הפרסום.

ב. טיבו של המידע שפרסומו מבוקש - יש לבחון האם יש במידע "תועלת מיוחדת" – למשל בכך שיגרום לגיבוש דעתו של הציבור בעניינים ציבוריים – או אם יש בו כדי להגן על הציבור. במסגרת זו יש לבחון שמא מדובר במידע רכילותי גרידא, או שהרצון לפרסומו נובע, למשל, מיצר נקם של המתלוננת או מבקש הפרסום.

ג. מידת הביסוס של המידע - האם המידע עבר בחינתו של גורם חיצוני אובייקטיבי, אם לאו.

ד. תוצאת ההליכים שהתנהלו - האם הם מבססים אשמה או ספק.

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 27898-11-20

ה. **מאזן הנזקים** - יש לאמוד את הנזק הצפוי להיגרם לציבור (כלומר: לעקרון פומביות הדיון ולזכות הציבור לדעת) כתוצאה מאי פרסום ההליך מחד גיסא, כנגד הנזק הצפוי למי מהצדדים המעורבים בהליך כתוצאה מהתרת הפרסום, מאידך גיסא. בהקשר זה יש להזכיר כי באופן טבעי כרוך כל הליך משפטי במידה מסוימת של פגיעה, כפועל יוצא ממימוש עקרון הפומביות. לפיכך, רק פגיעה שהיא מעבר לפגיעה ה"רגילה" וה"שגרתית" עשויה להצדיק איסור פרסום.

ו. **מידת "חזקת החפות"** העומדת לנפגע כפועל יוצא ממעמדו בהליך השיפוטי - ככל שמידתה של חזקת החפות העומדת לנפגע גדולה יותר (למשל אם הוא בבחינת חשוד בלבד), תיטה הכף עליו יותר.

36. שיקול נוסף, כפי שנקבע אך לאחרונה על ידי בית המשפט העליון, הוא כי **"ראוי לתת את הדעת לכך שכאשר נבחנת השאלה של סבירות זיהויו של האדם שפרטיו צריכים להיות מוצנעים יש להביא בחשבון גם את החשש לזיהויו על ידי אנשים מסביבתו הקרובה שפרטי פסק הדין יובאו לידיעתם"** (בג"ץ 393/21 פלונית נ' מדינת ישראל, בסעיף 33 לפסק הדין (15.3.2021) (להלן – **בג"ץ פלונית**)). מהקשר הדברים שם עולה כי הם נכתבו בקשר לנפגעת עבירת מין אולם יפים הם לדידנו אף ביחס למי שנטען כלפיו בהליך אזרחי כי הטריד מינית.

37. על רקע דברים אלה, נבחן אפוא את השאלה האם צדק בית הדין האזורי בהחלטתו להתיר את פרסום פרטי ההליך, לרבות שמו של המערער.

מהכלל אל הפרט

38. עוד בטרם ניגש "למלאכת האיזונים", ולשם הכרעה בסוגיה שלפנינו - נידרש לשרטט את גבולות הגזרה של הדיון. כמו כן, לשם בהירות התמונה, נציין שתי הערות מקדמיות להכרעה.

המסגרת הדיונית

39. ראשית עלינו לבחון את המסגרת הדיונית שבה עסקינן בנסיבות דנן – האם בחינת הדברים תיעשה כפי שצריכה להיעשות כאשר נבחנת שאלת הפרסום בתביעה אשר עילתה בסכסוך עבודה בין הצדדים (אז שאלת איסור הפרסום נבחנית בהתאם

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 27898-11-20

להוראות חוק בתי המשפט והחריגים הקבועים שם), או שמא יש לבחון זאת כפי שנעשית הבחינה בתיקים שעניינם הטרדה מינית (וכפי שעמדנו לעיל הבחינה במקרים אלו שונה במקצת הן בשאלת האיזון והן בשיקולים הנבחנים).

40. אנו סבורים כי אכן מבחינה פורמאלית, הבקשה לסעדים זמנים שהוגשה בבית הדין האזורי, והתביעה שהוגשה בהמשך ההליך שם - אינם הליכים לפי החוק למניעת הטרדה מינית או לפי חוק שוויון ההזדמנויות בעבודה, אלא מדובר בהליכים הניצבים בתווך של מערכת היחסים שבין עובד למעסיק, שמטרתם למנוע את השעייתו של המערער מהמשך עיסוקו במוסד להשכלה גבוהה. אולם, מבחינה מהותית מדובר על הליכים שכל כולם סביב שאלת קיומם של מעשי הטרדה מינית בעקבות תלונה על הטרדה מינית שהוגשה נגד המערער והשלכותיה על עניינו. כך גם נוסחו הדברים במבוא לכתב התביעה, ואף מרביתם של הטענות המשפטיות נסובו סביב עניין זה. דומה כי גם ההחלטה שניתנה על ידי בית הדין האזורי בתחילת ההליך בדבר סגירת הדלתיים ניתנה בשל מהות העניין, קרי הליך העוסק למעשה בשאלות הדומות במהותן לשאלות העולות בהליכים לפי החוק למניעת הטרדה מינית (יצוין גם שהבקשה לסגירת דלתיים שהוגשה עם פתיחת ההליך התבקשה גם בהתאם להוראות החוק למניעת הטרדה מינית). לפיכך, לו תשמע דעתי, גם את שאלת התרת הפרסום יש לבחון באספקלריה של תביעות שעילתן מכוח החוק למניעת הטרדה מינית, ובהתאם לכללים ולאיוונים שפורטו לעיל, כך שמבחינה מהותית ותכליתית יש לבחון את שאלת איסור הפרסום ככזו המשתלשלת מסגירת הדלתיים שנעשתה בהליך, ומסגרת בחינת הדברים תהיה בהתאם לאיוונים הנדרשים בהליכים לפי החוק למניעת הטרדה מינית. במילים אחרות, מלאכת האיזון כאן לא תיעשה בהתאם לחריגים הקבועים בסעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט, דהיינו, למשל לפי השאלה אם ישנה פגיעה חמורה בפרטיות, אלא ייבחנו השיקולים הרלוונטים, שפורטו בהרחבה לעיל בסעיפים 34-36, וכפי שקבעה הפסיקה **בעניין אומ"ץ הנ"ל**, **בעניין מענית הנ"ל**, **בעניין זמיר הנ"ל** ובעניין **בג"ץ פלונית הנ"ל** (לעניין הפרשנות הרחבה והתכליתית שיש ליתן להליך זה החוסה תחת כנפי שאלת ההטרדה מינית כאשר הטענות מכוח דיני העבודה ולעניין ההטרדה המינית שלובות זו בזו עד כדי חוסר יכולת להפריד בין העניינים, השוו לאופן שבו יש לדון בהליך שמעורבות בו סוגיות מתחום משפט העבודה

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 27898-11-20

ומתחום דיני המשפחה: בר"ע 43560-09-16 **פלונית - פלוני** (5.1.2017), בסעיפים 34 – 35 לפסק הדין).

2 הערות מקדמיות

41. **הערה ראשונה** – מהחלטת בית הדין האזורי בדבר התרת פרסום שמו של המערער, לא ברור די הצורך מהם הפרטים המותרים בפרסום, אם בכלל, מלבד שמו של המערער. במובן זה קשה להעריך את מהות הנזקים הפוטנציאליים כתוצאה מפרסום זה והיקפם. עם זאת מהקשר הדברים עולה כי החלטת בית הדין האזורי מכוונת בראש ובראשונה לפרסום שמו של המערער ולכאורה גם לפרסום כל פרטי ההליך, ולמעט שמה של המשיבה 4 ופרטים העלולים להביא לזיהויה. כפועל יוצא, מותר גם פרסום שמו של המוסד להשכלה גבוהה. על כן, אף אנו נבחן את שאלת איסור הפרסום או התרתו בראי הקשר דברים זה, דהיינו שכל פרטי ההליך בבית הדין האזורי מונחים על הכף, למעט פרטי הזיהוי של משיבה 4. בהקשר זה יצוין כי לגבי המשיבה 4 לא התעוררה מחלוקת שאין מקום לפרסום פרטים העשויים להביא לזיהויה; הדבר לא התבקש על ידי מי מהצדדים – לא בבית הדין האזורי ולא במסגרת הערעור; וישנה הסכמה של כלל הצדדים כי אין כל כוונה לעשות כן. כמו כן, לכאורה אין בפנינו ערעור על פרסום שם המוסד להשכלה גבוהה וממילא אותו מוסד פרסם את דבר תוצאות ההליך המשמעותי. לפיכך, נעסוק במסגרת ההכרעה כאן אך ורק בשאלת הפרסום הנוגעת לפרטי התיק ביחס למערער.

42. **הערה שנייה** – יכולה הייתה להתעורר בענייננו השאלה האם הדרך להשיג על החלטת בית הדין האזורי מושא הערעור שלפנינו היא באמצעות הגשת ערעור בזכות או בהגשת בקשת רשות ערעור, בשים לב לנפסק בעניין **שקור** (בר"ע 48693-19-02 **פלונית - האב מר אליאס שקור** (16.6.2019)) ובשים לב לאמור לעיל בסעיף 41 לעניין מהות ההליך כאן, אולם, הצדדים לא העלו עניין זה ולא טענו בקשר אליו, ומימלא הערעור הוגש בתוך המועד, לפיכך נשאיר זאת בצריך עיון.

43. ניגש איפוא למלאכה. נדגיש כבר עתה כי נפלה שגגה בהחלטה הן בכך שצוין בה כי המערער ביצע מעשים העולים כדי הטרדה מינית (סעיף 36ב') והן בכך שצוין בה שהמוסד והמשיבה 4 תומכים בבקשה להתרת הפרסום (סעיף 36ד'). יובהר

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 27898-11-20

תחילה כי בשאלת קיומה של עוולת הטרדה מינית ביחסים שבין המערער והמשיבה 4, כמו גם ביתר הטענות שעלו בהליך, לא נקבעו כל ממצאים שהם, לא במסגרת ההליך בבית הדין האזורי ולא במסגרת ההליך המשמעותי שהתנהל במוסד להשכלה גבוהה. בהסכם הפשרה אף ציינו הצדדים כי הוא הושג "מבלי שצד יודה בטענות משנהו ומבלי שיגרע מטענותיו הוא". נקודת מוצא משמעותית זו, יש בה, לטעמנו, כדי לשנות בנסיבות העניין את האיזון שערך בית הדין האזורי, ודאי כשמצטרפים לה שיקולים נוספים, כפי שיובא להלן, ובהם העובדה שהצדדים הישירים להליך – המוסד והמשיבה 4 – התנגדו לבקשה להתרת הפרסום.

על כפות המאזניים

44. כפי שנראה להלן, חלק מהשיקולים בענייננו מובילים אל עבר התרת פרסום שמו של המערער ופרטי ההליך שאינם מביאים לזיהויה של המשיבה 4 ואילו חלק מהשיקולים מוביל אל עבר הותרת צו איסור הפרסום על כנו. לאחר פרישת מכלול השיקולים יהא עלינו לאזן ביניהם ולהכריע.

45. **הסכם פשרה** - כפי שצוין לעיל, עסקינן בהסכם פשרה בין הצדדים שבהתאם לאמור בו ניתן פסק דין הדוחה את התביעה העיקרית ואת הבקשה לסעדים זמניים, וזאת בטרם נוהל הליך הוכחות וללא שנקבעו קביעות כלשהן לגופן של הטענות בדבר הטרדה מינית, וזאת לא במסגרת ההליך בבית הדין האזורי ואף לא במסגרת ההליך המשמעותי, שנסגר כחלק מהסכם הפשרה. כאמור, בהודעת הצדדים על הסכם הפשרה שהוגשה לבית הדין האזורי צוין על ידם כי הסכם הפשרה הושג "מבלי שצד יודה בטענות משנהו ומבלי שיגרע מטענותיו הוא". פסק הדין של בית הדין האזורי אישר למעשה את הסכמת הצדדים. מכאן עולה כי אין בנמצא כל קביעה אופרטיבית בדבר הטרדה מינית שבוצעה או לא בוצעה על ידי המערער. בנסיבות אלה "קִטְנָה מְאֵלֶּיךָ הַשְּׁפֵעָה הַפּוֹטֵנְצִיָּאלִית שֶׁל פְּרִסּוֹם הַהֲלִיכִים בַּתּוֹבֵעָנָה עַל הַצִּיבּוֹר וְנַחֲלָשׁ מִשְׁקֻלּוֹ שֶׁל הַרְבּוֹד הַפְּרִטִּיקוֹלָרִי שֶׁבִּעֲנִיִּין הַצִּיבּוֹרִי ... מִשְׁכָּךְ הוּא, אֵין מִתְחַיֵּב פְּרִסּוֹם הַהֲלִיכִים לְשֵׁם הַגָּנָה עַל הַצִּיבּוֹר מִפְּנֵי הַהֲתַנְהוּגוֹת שֶׁמִּיִּחְסָיִם הָעוֹתָרִים הַצִּיבּוֹרִיִּים לְתוֹבֵעַ", כִּלְשׁוֹנוֹ שֶׁל פֶּסֶק הַדִּין בִּעֲנִיִּין אומ"ץ.

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 27898-11-20

עוד יש להביא בחשבון כי במסגרת הסכם הפשרה הסכימו הצדדים הישירים לתובענה – המערער, המוסד להשכלה גבוהה והמשיבה 4 שצו איסור הפרסום יוותר על כנו. בהתאם לכך קבע בית הדין האזורי בהחלטתו מיום 9.8.20 כי צו איסור הפרסום יוותר על כנו ורק בהחלטה מושא הערעור שלפנינו שינה מכך, תוך שהוא מסתמך, בין היתר, על עובדה שגויה, שלפיה עמדות המוסד להשכלה גבוהה והמשיבה 4 תומכות בבקשה להתרת הפרסום (סעיף 36 ד' להחלטה)). בנסיבות אלה של אופן ניהול התובענה וסיומה, בהתאם לפסיקה, פוחת משקלו של האינטרס לפתיחת פתח לטענתו של צד שלישי זר להליך באשר להתרת הפרסום או צמצומו (ראו הנפסק בעניין אומ"ץ, בסעיף 30).

בהקשר לכך חשוב להדגיש כי אכן "הלכה היא כי הסכמה דיונית בין צדדים להליך בקשר לחיסיון, אינה מחייבת את בתי המשפט ואיננה מצדיקה כשלעצמה סטייה מעיקרון פומביות הדיון" (רע"א 3614/97 דן אבי יצחק, עו"ד נ' חברת החדשות הישראלית בע"מ, נג(1) 26 (1998) (להלן – עניין אבי יצחק)).

עם זאת, במצב הדברים שלפנינו, שבו אין כל קביעה פוזיטיבית בדבר הטרדה מינית כלשהי על ידי המערער, לא הוכח על ידי מי מהמשיבים קיומו של אינטרס ציבורי לגיטימי, ממשי ובעל משקל, המבסס פגיעה קרובה לוודאי בציבור, כדי כך שיש בה כדי לגבור על האינטרסים של המערער ולהצדיק התרת הפרסום כמבוקש. במצב דברים זה, גובר האינטרס של המערער למניעת פגיעה בצנעת הפרט שלו ובשמו הטוב, על האינטרס הציבורי. בהתאם, ייטו כפות המאזניים לעבר איסור פרסום פרטי התובענה וההליכים בה, כפי שהוסכם עליהם במסגרת הסכם הפשרה.

46. **הזכות לפרטיות** - עוד בשוקלנו את האינטרסים שעל כפות המאזניים יש להביא בחשבון, כטעם מרכזי להצדיק את אי-הפרסום את הזכות לפרטיות העומדת למערער שהיא זכות חוקתית ראשונה במעלה (סעיף 7(א) לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו). אין לכחד כי פרסום במקרה שלפנינו יביא לפגיעה חמורה מאד בפרטיותו של המערער ובצנעת חייו. אכן, משאין בפנינו קביעות פוזיטיביות בדבר הטרדה מינית, כך שאלו טענות בלבד, ניתן היה לומר כי "ככלל, יודע הציבור הישראלי להבחין בין פרסום טענות חד-צדדיות שבכתבי בית-דין לבין קביעות שיפוטיות, ואין חשש ממשי שיראה בפרסומים של טענות צד אחד בכתב-טענות שהגיש,

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 27898-11-20

משום אמת צרופה. (בר"ע 61202-10-20 או.אס.אר אר אנד די ישראל בע"מ - ארן אליהו (09.11.2020); **עניין אבי יצחק**, בסעיף 1 לחוות דעתה של השופטת (בדימוס) שטרסברג-כהן). אלא שלדידנו הדברים שם, אשר נאמרו בקשר עם תביעה מכוח חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965, תוקפם קהה עת עסקינן בתביעה שבמסגרתה מתברר, גם אם בעקיפין, עניין הנוגע להטרדה מינית. כאשר עסקינן בתביעה המערבת טענות להטרדה מינית, ובפרט לנוכח אווירה ציבורית, ברוכה כשלעצמה, שהתעצמה בשנים האחרונות, המוקיעה בראש חוצות מעשי הטרדה מינית, ישנו טשטוש גדול גם בתפיסה הציבורית באבחנה שבין טענות לבין עובדות, ולתפיסה הציבורית הזו יש ליתן משקל. **בעניין יהל** קבע בית המשפט העליון כי אם המידע שמבקשים לפרסמו מתייחס לעניינים שמקובל לראותם כמצויים בליבת הזכות לפרטיות - כגון עניינים אינטימיים - תגבר הנטייה לראות בחשיפתו משום פגיעה חמורה בפרטיות, כשלכך נלווה קלון מוסרי הדבק במעשים של הטרדה מינית והדרה חברתית הנגזרת ממנו. בקשר לכך נפסק כי:

"הזכות לפרטיות והקלון הנלווה לפרסום פרטיו של מי שביצע מעשה שהוגדר כ"הטרדה מינית" ניתנים לכריכה על פי אחת ההצדקות המקובלות של הזכות לפרטיות, כזכות שאיננה מהווה אך ורק תכלית בפני עצמה אלא גם אמצעי לקידום היקף "השליטה" של הפרט על מידע הקשור בו, על אופן הפצתו וכן, על אופן השפעתו. אופן השפעה שעלול להיות לעיתים גם מדיר ומרחיק מבחינה חברתית ומשכך שלוב במושג "הקלון". על זיקה זו שבין הזכות לפרטיות לבין תפיסת "השליטה", כהצדקה אפשרית לביסוסה ולאופן יישומה של הזכות לפרטיות, עמד המלומד מיכאל בירנהק וכך כתב:

"גישה אחרת המבקשת לזהות את מותר הפרטיות מאינטרסים אחרים היא שעיקרה של הפרטיות היא שליטה של האדם בעצמו ובעיקר במידע על אודותיו. בשליטה עצמית אין הכוונה כמובן לאיפוק שהאדם נוקט אלא לכך שהוא ורק הוא יקבע מה יעלה בגורל המידע על אודותיו" (ר' מ. בירנהק מרחב פרטי: הזכות לפרטיות בין משפט לטכנולוגיה, הוצאת אוניברסיטת בר אילן, תשע"א, עמ' 89 להלן – בירנהק).

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 27898-11-20

(ע"ע 39314-01-14 פלונית - אלמוני (26.11.2014))

עוד נקבע בקשר לכך כי ייחוס של עוולה מכוח החוק למניעת הטרדה מינית לאדם, כרוך בהטלת קלון. הכוונה היא לקלון במובן הפשוט והבסיסי ביותר של מונח זה, על תוצאותיו הקשות. היינו, "כתם מוסרי-ערכי הדבק באדם, הפוגע בשמו הטוב ומרתיע אחרים מלכרוך בו את שמם ועניינם, על כל הנובע מכך – הימנעות מלהימצא בקרבתו, מלהיות מזוהים עמו, מלפעול באופן שיקנה לו טובה כלשהי וכיו"ב. התוצאות הקשות הנובעות מייחוס "כותרת" של ביצוע עבירת מין או עוולת מין, ולו כזו שנמצאת ברף חומרה נמוך יחסית, לאדם כלשהו, מחייבות שימוש מושכל וזהיר ביותר בהטלת "כותרת" שכזו" (עניין מענית הנ"ל, בסעיף 53).

47. הזכות לשם הטוב - נוסף על האמור עומדת לזכותו של המערער, כפי שעומדת לכל אדם - הזכות לשם טוב. זכות זו, היא בעלת מעמד חוקתי, וההגנה הנתונה לה היא מכוח חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. כך, נקבע בעניין אבי יצחק הנ"ל, כי "ככלל, ההגנה על שמו הטוב של אדם אינה זקוקה לצידוקים חיצוניים-תועלתניים, והיא מושתתת על ערכו העצמי והפנימי של השם הטוב. 'כבוד האדם ושמו הטוב חשובים לעתים לאדם כחיים עצמם, הם יקרים לו לרוב יותר מכל נכס אחר. בתודעתנו החברתית תופס שמו הטוב של אדם מקום מרכזי. מקורותינו מציינים, כי 'לשון הרע הורגת', וכי כל המלבין פני חבריו ברבים 'כאילו שופך דמים'... בתרבות המודרנית נתפס שמו הטוב של אדם כזכות יסוד, ובישראל מוגנת זכות זו באמצעות חוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו".

ההצדקות לזכות לשם טוב נובעות מהקשר ההדוק שבין שמו הטוב של אדם ובין זכותו לכבוד; מכך ששמו הטוב של אדם נתפס כחלק מקניינו; וצידוק נוסף, שבבסיסו אינטרס ציבורי, עוסק בחשיבות ההגנה על כבודו של אדם ועל שמו, המשפיעה על "פניה של החברה כולה" ואשר בהעדרה משליכה האווירה ה"מורעלת" הנוצרת "על אופייה של החברה כולה". עוד נאמר בקשר לכך כי "פגיעה בשמו הטוב [של אדם] פוגעת במעמד שיוחד לו בקהילה", כי הזכות לשם טוב היא ענף "בעץ... כבוד האדם", וכי "החירות היא סוד אושרו של האדם...".

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 27898-11-20

והשם הטוב הוא חלק מעושרו – נכס מקניינו" (עניין מענית הנ"ל, בסעיף 47 והאסמכתאות שם).

48. **העדר עניין ציבורי** – אכן, על דרך הכלל, חשיפת פרטיו של מי שנמצא לגביו כי ביצע מעשים של הטרדה מינית עשויה, במקרים המתאימים, לעלות בקנה אחד עם אינטרס ציבורי חשוב, שכן, פרסום זה עשוי לקדם בנסיבות מסוימות, הגשת תלונות נוספות כלפי אותו מטריד מצד מי שחששו או נרתעו מכך בעבר. הפרסום אף עשוי להרתיע את המטריד, לתמרץ אותו לשנות את דרכיו בעתיד וכן, להזהיר ולהגן על הציבור מפני המטריד. פרסום כאמור אף עשוי לשמש כגורם מרתיע ביחס ל"מטרידים פוטנציאליים" ולהפחית את היקף התופעה של הטרדה מינית. שכן, יש בפרסומם של פרטיו המזהים של מי שנקבע לגביו כי הוא הטריד מינית, לגרום למי שנחשף לפרסום לנקוט משנה זהירות ביחס לדבריו ולמעשיו שלו, לבל ידבק בהם ולו "אבק של הטרדה מינית". זאת בשל החשש מן "הקלון" הצפוי במקרה של הפרה שתביא למיצוי הדין באופן פומבי (ראו ע"ע 39314-01-14 **פלונית - אלמוני** (26.11.2014), בסעיף 16 לפסק הדין). אולם נראה כי בנסיבותיו של המקרה שלפנינו, פרסום פרטיו המזהים של המערער איננו נדרש לצורך קידום המטרות הללו של הרתעת המערער, אזהרת הציבור והרתעת הציבור מפני ביצוע מעשים של הטרדה מינית. זאת מאחר שכאמור לעיל אין בענייננו כל קביעה פוזיטיבית בדבר ביצוע מעשי הטרדה מינית על ידי המערער. על כן, בהתרת הפרסום כמבוקש, אין כדי ליתן מידע המועיל לציבור באופן שיש בו כדי להזהיר את הציבור או לחנכו. הדבר דומה, במובן מסוים, להצדקות שישנן לאיסור פרסום בטרם ניתן פסק דין סופי וחלוט בתיק. כך גם נקבע **בעניין אומ"ץ** (בסעיף 31 לחוות דעתה של השופטת (כתוארה אז) נילי ארד) כי הנטייה לאיסור פרסום קיימת: **"כאשר מדובר בפסק דין שנתן תוקף להסכם פשרה, בלא קביעות עובדתיות המכילות מידע שיהא בו כדי להשפיע על הציבור ולעצב דעותיו בכל הקשור להטרדה המינית. לפיכך, לא נמצא בפרסום המבוקש בעתירה הציבורית, כדי להצדיק את הפגיעה בפרטיותו של הנתבע ... זאת ועוד זאת. אף אין בפנינו קביעה שיפוטית של מהימנות ומשקל הראיות בתביעתה של התובעת, מאחר ואלה לא הוכרעו לגופן בפסיקת בית הדין האזורי, נוכח הסדר הפשרה המוסכם. במצב דברים זה, יש ליתן משקל יתר להגנה על הנתבע מפני הנזקים שהפרסום עלול להסב לו."** וכך גם סבר הנשיא (בדימוס) סטיב אדלר **בעניין אומ"ץ** כי: **"מידע ציבורי על הרשעתו של מטריד**

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 27898-11-20

מינית במקום העבודה יסייע לחנך את הציבור ולהרתיע עובדים ומעסיקים מפני הטרדה מינית של עובדים או עובדות במקום העבודה. לעומת זאת, אין תועלת חינוכית רבה בעצם העובדה שהיה דיון שבמהלכו הגיעו הצדדים להסכם פשרה".

עוד בעניין אומ"ץ, הוסיף וקבע השופט (בדימוס) עמירם רבינוביץ, דברים היפים לענייננו בשינויים המחויבים, כי:

"בעתירתם זו מבקשים העותרים לנבזר בתיק שהסתיים בהסכמה בפשרה שקבלה תוקף של פסק דין (להלן-פסק הפשרה) ולדלות מתהום נשייתו מידע על חשדות לפלילים ביחס לנתבע, שהופרחו לאוויר בטרם מתן פסק הפשרה ולפרסמו, למרות שאלה נתפוגגו ונעלמו מן העולם עם מתן פסק הפשרה על כל תנאיו, הצהרותיו והסכמותיו, כפי שציטטה חברתי, השופטת ארד, בפסק דינה, ולמרות שלא נמצא מקום להעמיד את הנתבע לדיון. חשיפת מידע זה שלא הוכח, לא יכולה להיות לה שום תכלית ראויה. האינטרס הציבורי במקרה זה הוא דווקא לא לחשוף את הדברים, שמשפטית לא נידונו ובמילא לא הוכחו, החשיפה מנוגדת לתנאי פסק הפשרה, והיא קרוב לודאי תפגע בשמו, כבודו ופרטיותו של הנתבע שהם ערכים הראויים להגנה, ומנקודת מבט של האינטרס הציבורי ראוי להגן על ערכים אלה."

לא נעלם מעניינינו כי בפסק הדין בעניין אומ"ץ, לא זו בלבד שהצדדים הגיעו להסכם פשרה אלא שאף חקירת המשטרה ביחס לתלונה על הטרדה מינית שהוגשה נגדו הסתיימה בסגירת התיק מחוסר אשמה. במובן זה נסיבות המקרה של אומ"ץ מטות את הכף אל עבר איסור הפרסום אף יותר מאשר בעניין שלפנינו. אולם, לדידנו, אף בנדון דנן, בשים לב לכך שלא נקבעו כל ממצאים שהם בשאלת קיומה של הטרדה מינית מצד המערער, לא הוכח קיומו של עניין ציבורי במשקל כזה המטה את הכף לעבר התרת הפרסום וכן לא הוכח טעם מיוחד המצדיק פגיעה באינטרסים של המערער להשארת צו איסור הפרסום על כנו. במובן זה יש לומר

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 27898-11-20

כי התכלית שלשמה נסגרו הדלתיים לכתחילה, עודנה קיימת, ועל כן אין להתיר את הפרסום.

בקשר לכך נוסיף ונדגיש כי שעה שאין מדובר בקביעות עובדתיות ביחס לביצוע מעשה הטרדה מינית, ממילא העננה שנטען כי תרחף מעל ראשי ארגון הסגל האקדמי כמי שפוטנציאלית יתכן שהם מטרידים מינית – לאו "עננה" היא.

לא למותר לציין כי הגם שניתן לראות עניין ציבורי בעצם הגשת התביעה עצמה של מרצה במוסד להשכלה גבוהה, נגד אותו מוסד, ליתן צו מניעה כנגד השעייתו, במובחן מעניין ההטרדה המינית שהתעורר במסגרתה, ישנו קושי בענייננו לנתק את העובדות המתייחסות לעניין ההשעייה מהעובדות המתייחסות לשאלת ההטרדה המינית. לפיכך, לא מצאנו כי יש מקום להבדיל בין הדברים ולבחון את שאלת העניין הציבורי או העדר העניין הציבורי מבלי להתייחס לטענות למעשי הטרדה מינית, והאיזון בין האינטרסים הנובעים מכך, בנסיבות העניין, לצורך שאלת הפרסום.

49. **הנזק** – גם כאן הנתון המשמעותי הוא העובדה שבענייננו אין כל קביעה פוזיטיבית בנוגע לקיומם של מעשיהטרדה מינית על ידי המערער, בהינתן כי לא קוים הליך הוכחות. במצב דברים זה ניתן להקיש מהנפסק על ידי בית המשפט העליון, אודות ההבדל שישנו בין נאשם (שטרם הוכרע דינו) לבין מורשע (שדינו הוכרע) לעניין הפרסום, באופן הבא:

"השיקולים העומדים ביסוד ההגנה על עניינו של נאשם מפני חשיפה ופרסום קשורים קשר בל יינתק בחזקת החפות. על כן, כל עוד לא הורשע הנאשם בדינו תתאפשר לו הגנה זו באותם מקרים שבהם מצא בית המשפט הצדקה לכך, וזאת נוכח טיבה המיוחד של עבירת המין ונוכח הפגיעה הקשה העלולה להיגרם לצנעת הפרט של הנאשם ושל בני משפחתו כתוצאה מפרסום ההליך המשפטי המתנהל נגדו בעבירה מסוג זה. אולם, משהורשע הנאשם בדינו גובר האינטרס הציבורי הקיים בפרסום פרטי המקרה ובפרסום פרטיו המזהים של הנאשם שהורשע בביצוען של עבירות אלה."

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 27898-11-20

(בש"פ 8698/05 דוד אזולאי נ' מדינת ישראל, ס(3) 168 (2005); וראו גם הנפסק אך לאחרונה בע"פ 7097/20 מדינת ישראל נ' שלום בן שטרית (החלטה מיום 25.1.2021))

נמצאנו למדים, כי בטרם ישנה קביעה עובדתית בנוגע לנילון כי הטריד מינית, עומדת לו "חזקת החפות" (בהשאלה מהדין הפלילי), והדבר מטה את הכף אל עבר איסור הפרסום. מסקנת הדברים בהיבט זה לענייננו אנו כי לא הוכח שמשקלו של הנזק שייגרם למערער ועוצמתו פחותים במשקלם מהאינטרסים והתכליות העומדים ביסוד עקרון פומביות הדיון. בנסיבות אלו, יש ליתן משקל יתר להגנה על הפרטיות והשם הטוב של המערער ומניעת הנזק העלול להיגרם לו כתוצאה מפרסום ההליכים בתיק ופרסום שמו.

50. **זיהוי הצדדים על ידי הסביבה הקרובה** - כאמור לעיל, במלאכת האיזון מצאנו לנכון לבחון את החלטת בית הדין האזורי בדבר התרת הפרסום, כמורה על פרסום כלל פרטי ההליך, למעט פרטי המשיבה 4. כאמור בבג"ץ פלונית, בשאלות של פרסום פרטי ההליך וזיהוי האנשים המעורבים, יש להביא בחשבון גם את החשש לזיהויים על ידי אנשים מסביבתם הקרובה. בעניין שלפנינו, יתכן שהסביבה הקרובה יודעת את פרטי זהותם של המערער ושל המשיבה 4, ודאי את זהות המוסד להשכלה גבוהה. אולם פרסום פרטי ההליך בענייננו, אף ללא שמות מי מהצדדים, עלול לגרום לזיהויים בקרב אנשים החורגים מהמעגל של המוסד ולחשיפת פרטים המצויים בליבת הזכות לפרטיות, וגם לכך יש ליתן משקל שיש בו להטות את הכף לעבר איסור הפרסום.

51. **שיקולים נוספים** - בנוסף לכל האמור עד כה מצאנו כי יש להביא במסגרת השיקולים, בנסיבות התיק כאן, את האפשרות כי לו יפורסמו פרטי התיק ויפורסם גם שמו של המערער, רצונו שלו, כפי שעלה בדיון לפנינו, יהיה לנקות את שמו בכל דרך אפשרית, ודבר זה עלול לגרום את המשיבה 4 להתדיינות נוספות ולעיסוק חוזר בעניינים מושא הערעור, בעוד שהיא שבה וביקשה במסגרת הדיון בפנינו כי היא מעוניינת שלא לפתוח את העניין בשנית, אלא מבקשת להשאיר את הסיפור מאחוריה ולאפשר לה להמשיך בשגרת חייה, בהתאם להסכמות שאליהן הגיעו

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 27898-11-20

הצדדים בהסכם הפשרה. מבלי לקבוע מסמרות בעניין, בנסיבות המקרה מצאנו כי גם לעמדה זו יש לתת מקום במסגרת כלל השיקולים.

בעניין זה נוסף, כי הגם שאין לפנינו קביעות עובדתיות פוזיטיביות האם התקיימה הטרדה מינית, מצאנו בכל זאת מקום להביא במסגרת השיקולים עניין נוסף הרלוונטי לשאלת הפרסום: על דרך הכלל, כאשר מתקיימת הטרדה מינית, אחד מהרגשות הנלווים שיש לכך הוא העדר שליטה של מי שנפגע כתוצאה ממעשה ההטרדה. בספרות ובמחקר מאוזכר כי יש לנסות ולהשיב למי שנפגע את השליטה על חייו וגופו (ראו למשל: דנה פוגץ', נעמי כץ, דנה לבוק-גל, נעמה כץ, "וכשאגדל, אני מקווה להשפיע כמוכם" – ליווי תפקודי ומשפטי כסיוע למזעור קרבנות משנית של נפגעי עברות וקידום רווחתם האישית" **המשפט כ"ב** (2016), עמ' 199, 207; דנה פוגץ' וענת פלג, "לצאת מהפיקסלים" – הוויתור על פרטיותן של נפגעות עבירות מין בראי המשפט והתקשורת" **משפטים על אתר י"ד** (תש"פ), עמ' 144). משכך יש לתת משקל לרצונה של נפגעת גם כאשר רצונה הוא שלא לפרסם את העניין ולאפשר לה להניח לדבר. בענייננו משלא נקבעו ממצאים פוזיטיביים בשאלת ההטרדה מינית ישנו ספק אם המשיבה 4 היא בכלל בגדר "נפגעת ממעשי הטרדה מינית", אך לספק זה מצאנו ליתן משקל כפי שהתבקש בענייננו על ידי המשיבה 4.

52. בשולי הדברים נציין כי איננו סבורים שבמקרה זה ניתן לראות בעצם הגשת התביעה על ידי המערער הסכמה מכללא שלו להפצת שמו, נוכח עקרון פומביות הדיון ומעמדו. שאלה מעין זו עמדה לדיון במסגרת **עניין צפירה** הנ"ל, אלא שבאותו עניין, בניגוד מוחלט לענייננו כאן, ניתן משקל לכך שהתובע בחר במודע להגיש תביעה אזרחית כנגד אוניברסיטה באופן שחייב לחשוף במסגרתה את האירועים, אך כלל לא ביקש - עם תחילת ההליכים או בכל שלב עד טרם מתן פסק הדין - את סגירת הדלתות או איסור פרסום של פסק הדין. כך, שבמידה לא מבוטלת, הפרסום שם היה תוצאה טבעית של פעולות ומחדלים שהיו בשליטתו. זאת כאמור, בשונה מענייננו, שהבקשה לסגירת דלתיים ואיסור פרסום התבקשו בד בבד עם פתיחתו של ההליך בבית הדין האזורי על ידי המערער, ובעניין זה כל מקרה יבחן לנסיבותיו.

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 27898-11-20

53. **לסיכום -** הנה כי כן, שקילת כלל האינטרסים לרבות העניין הציבורי, טיבו של המידע שישנו וביסוסו, נוכח העובדה שאין בנמצא קביעות פוזיטיביות בדבר ביצוע מעשי הטרדה מינית, ובשים לב למאזן הנזקים בנסיבות האמורות - מטים את הכף אל עבר הותרת צו איסור הפרסום על כנו, באופן שייאסר פרסום פרטי ההליכים, לרבות שם המשיבה 4 והמערער. יודגש, כי תוצאה זו עולה מנסיבותיו הקונקרטיות של ההליך דנן ואין ללמוד ממנה כי הכלל הוא איסור פרסום פרטי הדיון רק מן הטעם שהצדדים הגיעו להסכם פשרה.
54. עיינתי בהערת חברי, סגן הנשיאה אילן איטח, ואני מצטרפת לאמור בה.

סגן הנשיאה אילן איטח

1. אני מסכים עם עמדת חברתי הנשיאה ורדה וירט-ליבנה, שלפיה בנסיבות העניין דין הערעור להתקבל וכי יש להותיר את צו איסור הפרסום על כנו. כמו כן אני מסכים לקביעה שלפיה בנסיבות העניין יש לבחון את שאלת הפרסום על פי אמות המידה החלות בהליכים מכוח החוק למניעת הטרדה מינית, אף שההליכים שבהם פתח המערער נגד המוסד להשכלה גבוהה אינם הליכים מכוח חוק זה.
2. אני מצטרף לתוצאה בעיקר מן הטעם שבנסיבות העניין הקונקרטיות פרסום שמו של המערער ללא יתר פרטי התיק (שאין בהם כדי להביא לזיהוי של המשיבה 4) יביא לתוצאה קשה ולא צודקת מבחינתו, כיוון שלא יאפשר לו להציג את עמדתו ואת הראיות, לרבות חילופי המסרים שבינו ובין המשיבה 4, שלשיטתו מלמדות שלא הטריד מינית. אמנם, ניתן היה לדחות את הערעור ולהותיר על כנה את החלטת בית הדין האזורי, כך שיפורסמו הן שמו של המערער והן כלל פרטי התיק, למעט אלה העשויים להביא לזיהוי המשיבה 4. אלא, שבנסיבותיו של התיק, פרסום פרטים מסוימים ממנו יביא לפגיעה חמורה ביותר בפרטיותם של המערער ושל משיבה 4, שגם אם כלל הציבור אינו מכיר את זהותם, הרי שמעגל מסוים של אנשים מכיר את סיפור המסגרת ואת הנפשות הפועלות באופן שהבאת הדברים לידיעתם יביא לפגיעה חמורה ביותר בפרטיותם של המערער ושל המשיבה 4. יודגש כי לטעמי פרסום חלקי בלבד, למשל ללא פרסום חילופי המסרים בין

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 27898-11-20

המערער ובין המשיבה 4, שעשוי לפתור את בעיית הפגיעה החמורה בפרטיות, לא יאפשר למערער להציג את עמדתו באופן הוגן.

3. לצד זאת אני מבקש לחדד כי העובדה שהצדדים הגיעו להסכם פשרה מחוץ לכותלי בית הדין והעובדה שלא נקבעו ממצאים בשאלת קיומה של הטרדה מינית, אין בהן, כשלעצמן, כדי להכריע את שאלת הפרסום, ויש לבחון שאלה זו בכל מקרה לפי נסיבותיו, תוך התייחסות למכלול השיקולים הרלוונטיים כפי שפורטו בעמדתה של חברתי הנשיאה.

השופט רועי פוליאק

אני מסכים לחוות דעתה של חברתי הנשיאה, ורדה וירט ליבנה, ומצטרף להערת חברי סגן הנשיאה אילן איטח.

נציגת ציבור (עובדים) גב' רחל בנזימן

אני מסכימה לפסק הדין של הנשיאה וירט ליבנה ולהערת סגן הנשיאה אילן איטח, ומבקשת להוסיף את הדברים שלהלן:

תוכנו של הסכם הפשרה לא היה חלק מחומר הראיות בתיק בית דין זה ואף לא היה בפני בית הדין האזורי, עת נתן את החלטתו המתירה את הפרסום. בפסק הדין אשר ניתן על ידי בית הדין האזורי, מיום 5.8.20, מצוטטת הודעת הצדדים לבית הדין לפיה הגיעו להסכמות, בין השאר "... כי מבלי שצד יודה בטענות משנהו ומבלי שיגרע מטענותיו הוא, יידחו הבקשה לסעדים זמניים והתביעה העיקרית ...". וכן כי "... מבלי לגרוע מההסכמות שבין הצדדים צו איסור הפרסום יוותר על כנו."

אין להתעלם מכך שעל פי הודעת המוסד להשכלה גבוהה בדבר תוצאות ההליך המשמעתי הוטלו על המערער הגבלות, אשר על פי עמדת המוסד להשכלה גבוהה ועמדת המערער, כפי שאלה הוצגו בפני בית הדין, אינן קשורות להוראה. ניתן להבין כי המוסד להשכלה גבוהה פרסם את תוצאות ההליך המשמעתי והסנקציות אשר הוטלו על המערער על פיו, לאחר שהושג הסכם הפשרה, אשר כאמור כלל הסכמה לגבי אי פרסום כל פרט המזהה את המערער או את המתלוננת.

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 27898-11-20

אני מצטרפת לדבריו של סגן הנשיאה, השופט אילן איטח, לפיהם אין בכך שהצדדים הגיעו לידי הסכם פשרה, אשר סיים את ההליכים המשמעותיים שנפתחו נגד המערער, מבלי שנקבעו מימצאים עובדתיים לכאן או לכאן, כדי להכריע בשאלת הפרסום וכי יש לבחון שאלה זו בכל מקרה לפי נסיבותיו, תוך התייחסות למכלול השיקולים הרלוונטיים כפי שפורטו בעמדתה של הנשיאה. לדידי לדברים אלה משקל נוסף במיוחד לאור זאת שהמוסד להשכלה גבוהה פרסם את תוצאות ההליך המשמעותי, ללא ציון שם המערער כאמור לעיל.

כאמור בחוות דעתה של הנשיאה, סביר להניח כי הסביבה הקרובה והמעגל המקצועי של המערער יודעים את פרטי זהותו של המערער ושל המשיבה 4. עם זאת, יש בעיני לתת משקל יתר לחשש שמא הפרסום, גם אם יסויג כדי למנוע את זיהויה של המשיבה 4, יפגע ביכולתה להניח את הענין מאחוריה על כל המשתמע מכך לגבי החזרת השליטה לחייה, כמפורט בפסק דינה של הנשיאה.

בנוסף לכך, אני מסכימה לקביעה כי את שאלת התרת הפרסום יש לבחון באספקלריה של תביעות שעילתן מכוח החוק למניעת הטרדה מינית, ובהתאם לכללים ולאיוונים שפורטו בחוות דעתה של הנשיאה. זאת אף שההליכים שבהם פתח המערער נגד המוסד להשכלה גבוהה אינם הליכים מכח חוק זה. עם זאת יש לדעתי לסייג קביעה זו לנסיבות המקרה בלבד, ומבלי שתיקבע בענין זה הלכה מחייבת העשויה להביא לכך שההגנה תינתן במקרים אחרים למי שהחוק לא התכוון להעניק אותה.

נציג ציבור (מעסיקים) מר עמית שטרייט

אני מסכים לחוות דעתה של הנשיאה, ורדה וירט ליבנה, ומצטרף להערת סגן הנשיאה אילן איטח.

סוף דבר

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 27898-11-20

הערעור מתקבל. תוצאת הדברים היא שנתר על כנו במלואו צו איסור פרסום על התובענה וההליכים בה, כפי שניתן על ידי בית הדין האזורי עוד ביום 21.12.19 וכפי שנקבע בהחלטתו הנוספת של בית הדין האזורי מיום 9.8.20. בהתאם לאמות המידה האמורות, צו איסור הפרסום האמור חל גם על ההליך דנן. בנסיבות העניין – אין צו להוצאות.

ניתן היום, א' אייר תשפ"א (13 אפריל 2021), בהעדר הצדדים וישלח אליהם. נוסח מותר לפרסום בהתאם להחלטה מיום 26 אפריל 2021.

רועי פוליאק,
שופט

אילן איטח,
סגן נשיאה

ורדה וירט-ליבנה,
נשיאה, אב"ד

מר עמית שטרייט,
נציג ציבור (מעסיקים)

גברת רחל בנזימן,
נציגת ציבור (עובדים)